

l'altra, fins a sumar un total de vuit excursionistes, que es va unir en Roca (un estudiant fill de Bigues), un mosso i un animal de càrrega que duia les provisions que necessitarien. Un cop la caravana es va haver posat en marxa, es dirigiren a la riera del Tenes per tal d'estudiar dos fenòmens ben curiosos com són les Barbotes i l'Avençó. Aquests consisteixen en brolladors actius que varien de cabal en funció de l'aigua recollida en llurs zones de captació. Per aquells temps, la tradició popular creia qe les aigües provenien de l'Avençó d'Aiguafreda i no mancaven les proves que puntaven la veracitat d'aquestes hipòtesis. He de dir, però, que aquesta idea avui dia ha estat abandonada, tot i no haver-se'n fet un estudi a fons.

Font i Sagué, davant d'aquests fenòmens naturals, va fer-ne unes deduccions que venien a dir que era cert que l'origen de les aigües es trobava a Aiguafreda, que era impossible l'existència d'un gran llac subterrani (com suposava la imaginació popular), que les Barbotes estaven alimentades per grans dipòstis regularitzats per sifons i, finalment, que mai ningú no podria arribar a recórrer aquest curs d'aigua. L'eminent espeleòleg no va voler imposar el seu criteri sobre la qüestió, la qual tampoc no donava per tancada del tot, però possiblement va ser l'opinió de Maspons i Labrós allò que el féu mantenir ferm en les seves idees. Maspons i Labrós coneixia la dita popular que creia que un moliner que tenia el seu establiment situat una mica més avall dels brolladors s'havia posat d'acord amb un altre moliner d'Aiguafreda per tal que li deixés arribar aigua al seu molí, trajecte que aquesta aigua en unes vint-i-quatre hores, seguint el suposat curs subterrani. D'aquesta manera, si la riera del Tenes baixava amb poc cabal, el moliner de Bigues només havia de demanar-li al d'Aiguafreda que li enviés una molinada per fer funcionar els seus ginyes. Francesc Maspons estava convençut que això era cert i afirmava saber-ho per experiència (suposo que havia parlat amb algun veí que així li ho havia explicat).

Precisament, el fet que l'aigua fes el recorregut en el temps que se suposava (vint-i-quatre hores o poc més), el qual Font considerava com a molt curt, li indicava que no hi havia grans llacs o dipòstis on s'encallés en el seu viatge per sota de terra. La constitució del terreny li feia pensar que mai no es podria recórrer el seu curs subterrani. Amb això, Font i Sagués pretenia donar una explicació científica a una fenomen natural tan curiós.

Després d'aquesta primera exploració, en la qual Font i Sagué s'introduí uns cinc metres per l'interior del forat de l'Avençó, el grup excursionsita es va dividir. Uns quants van anar a explorar el forat de la бага de can Torrella (una cavitat vertical a la qual Font regateja el nom d'avenc i li dóna el d'esquerda i on el nostre espeleòleg va mostrar la seva gosadia travessant un pas tan estret que en Francisquet (així anomena Francesc Maspons i Anglasell!), l'únic que ha havia entrat, no pogué seguir perquè no hi passava). Després es reuniren amb la resta de companys, que mentrestant havien anat preparant l'arròs i, ben tips, pujaren fins a Vallderrós, on van visitar les coves del mateix nom. Aquestes coves, segons Font i Sagué, no